

1. DARY 13. SOBOTY

2. DOM MODLITWY W OLSZTYNIE

Lekcja 13 — 29 grudnia

OSTATECZNE PRZYWRÓCENIE JEDNOŚCI

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: J 14,1-3; Iz 11,1-10; Ap 21,1-5; 1 Tes 4,13-18; Ap 22,1-5; Iz 35,4-10.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Ale my oczekujemy według obietnicy nowych niebios i nowej ziemi, w których mieszka sprawiedliwość” (2 P 3,13).

Jedną z największych obietnic w *Biblii* jest ta dotycząca powtórnego przyjścia Jezusa. Bez tej obietnicy nie mielibyśmy nic trwałego. Wszystkie nasze nadzieje koncentrują się wokół niej, bo ma ona dla nas wielkie znaczenie. Gdy Chrystus powróci na obłokach nieba, wszystko, co ziemskie i wymyślone przez ludzi, a zatem tymczasowe, a nawet nic nieznaczące, przeminie. Po niebiańskim milenium ta ziemia, mająca za sobą historię wojen, klęsk głodu, chorób i tragedii, zostanie odnowiona i stanie się miejscem zamieszkania odkupionych, wreszcie zjednoczonych z Panem i ze sobą nawzajem.

Nadzieja powtórnego przyjścia Chrystusa jest jednym z głównych tematów *Nowego Testamentu*. Przez wieki chrześcijanie tęsknie wyglądali spełnienia tej obietnicy. Jako adwentyści dnia siódmego czekamy na powtórne przyjście Jezusa. To oczekiwanie znalazło wyraz nawet w nazwie naszego Kościoła.

W tej ostatniej lekcji kwartału przyjrzymy się temu, co znaczy obietnica powtórnego przyjścia Jezusa dla jedności chrześcijan. Nasza jedność w Chrystusie często napotyka na wyzwania związane z naszymi ludzkimi ograniczeniami i słabościami. Jednak w wieczności nie będziemy musieli ciągle szukać sposobów zażegnania podziałów, bo ich nie będzie. Gdy przyjdzie Jezus, będziemy jedno z Nim — wreszcie zjednoczeni jako jedna odrodzona rodzina.

W J 14,1-3 zapisana jest jedna z najbardziej znanych biblijnych obietnic powtórnego przyjścia Jezusa. Co ta obietnica mówi o życiu, jakie odkupieni będą wieść na nowej ziemi?

Pierwsi chrześcijanie nazywali powtórne przyjście Chrystusa błogosławioną nadzieją (zob. Tt 2,13). Oczekiwali, że wszystkie proroctwa i obietnice *Pisma Świętego* spełnią się właśnie przy powtórnym przyjściu Jezusa, które jest celem chrześcijańskiego pielgrzymowania. Wszyscy, którzy miłują Chrystusa, oczekują dnia, gdy będą mogli przebywać w Jego obecności twarzą w twarz. Jego słowa zapisane w tych wersetach wskazują bliskość i więź, którą będziemy mieć nie tylko z Jezusem, ale także między sobą nawzajem.

Chrześcijanie wierzą w tę obietnicę, gdyż *Biblia* zapewnia nas o jej spełnieniu. Mamy tę pewność, bo wierzymy słowom Jezusa:

— „Przyjdę znowu” (J 14,3).

Jak pierwsze przyjście Chrystusa zostało przepowiedziane, tak i Jego powtórne przyjście także zostało przepowiedziane, i to już w *Starym Testamencie*. Przed potopem Bóg objawił patriarsze Henochowi, że przyjście Mesjasza w chwale położy kres grzechowi. Tak więc Henoch prorokował:

— „Oto przyszedł Pan z tysiącami swoich świętych, aby dokonać sądu nad wszystkimi i ukarać wszystkich bezbożników za wszystkie ich bezbożne uczynki, których się dopuścili, i za wszystkie bezecne słowa, jakie wypowiedzieli przeciwko niemu bezbożni grzesznicy” (Jud 1,14-15).

Tysiąc lat przed pierwszym przyjściem Jezusa Dawid prorokował o przyjściu Mesjasza, który zgromadzi swój lud:

— „Bóg nasz przybywa i nie milczy; przed nim ogień pochłaniający, a dookoła niego sroży się potężna burza. Przyzywa niebiosa z góry i ziemię, aby sądzić swój lud: Zgromadźcie mi wiernych moich, którzy zawarli ze mną przymierze przez ofiarę” (Ps 50,3-5).

Powtórne przyjście Jezusa łączy się ściśle z Jego pierwszym przyjściem. Proroctwa, które zapowiadały Jego narodziny i działalność (np. Rdz 3,15; Mi 5,1; Iz 11,1; Dn 9,25-26), są podstawą naszej nadziei i ufności pokładanej w obietnicach dotyczących Jego powtórnego przyjścia. Chrystus „objawił się (...) dla zgładzenia grzechu przez ofiarowanie samego siebie. (...) Chrystus, raz ofiarowany, aby zgładzić grzechy wielu, drugi raz ukaże się nie z powodu grzechu, lecz ku zbawieniu tym, którzy go oczekują” (Hbr 9,26.28).

W jaki sposób możesz nawet obecnie czerpać nadzieję i pocieszenie z obietnicy powtórnego przyjścia Chrystusa?

Przeczytaj Iz 11,1-10. Jaka obietnica została dana Izraelitom i co mówi ona o wiecznym miejscu zamieszkania odkupionych?

Biblia zaczyna się opisem procesu stworzenia świata (zob. 1. i 2. rozdział *Księgi Rodzaju*). Jest to opis pięknego i harmonijnego świata powierzonego naszym prarodzicom — Adamowi i Ewie. Był to doskonały dom dla ludzkości stworzonej przez Boga. Ostatnie dwa rozdziały *Biblii* także mówią o stworzeniu przez Boga doskonałego i harmonijnego świata dla odkupionej ludzkości (zob. 21. i 22. rozdział *Apokalipsy Jana*), ale tym razem chodzi bardziej o od-tworzenie i odrodzenie ziemi zdewastowanej przez grzech.

Biblia wielokrotnie deklaruje, że ten wieczny dom odkupionych będzie realnym miejscem, a nie wymyśloną fantazją czy marzeniem. Odkupieni będą widzieć, słyszeć, czuć, dotykać i doświadczać nowego życia. Proroctwo z 11. rozdziału *Księgi Izajasza* jest pięknym fragmentem *Starego Testamentu* zapowiadającym przyjście Mesjasza, który rozpocznie nowe dzieje ludzkości. Położy On kres wszelkiej przemocy i ustanowi wieczny pokój. Panowanie Boga na tej nowej ziemi wprowadzi powszechną harmonię.

Przeczytaj Ap 21,1-5. Co zniknie na zawsze w wyniku tej powszechnej harmonii?

Ellen G. White tak opisała przyszłość odkupionych: „W miarę jak upływać będą lata wieczności, przynosić one będą coraz to nowe i wspanialsze objawienia Boga i Jezusa. Z postępowaniem wiedzy wzrastać będą miłość, szacunek i szczęście. Im lepiej ludzie będą poznawać Boga, tym większy będą wyrażać podziw dla Jego charakteru. Gdy Chrystus objawi im bogactwo odkupienia i zadziwiający zwycięstwo w wielkim boju z szatanem, serca zbawionych będą bić większym oddaniem, święci silniej uderzą w struny złotych harf i tysiąc razy dziesięć tysięcy i tysiące tysięcy głosów złączą się w jeden potężny i pochwalny chór”¹.

W jaki sposób możemy zrozumieć już dzisiaj charakter Boga? Jak życie w harmonii i jedności z innymi świadczy już teraz o charakterze i naturze Boga?

¹ Ellen G. White, *Historia zbawienia*, Warszawa 2007, wyd. III, s. 268-269.

Od pierwszych dni istnienia Kościoła obietnica powtórnego przyjścia Chrystusa chyba bardziej niż cokolwiek innego podtrzymywała lud Boży na duchu, zwłaszcza w trudnych czasach. Jakikolwiek znosili trudności oraz jakiegokolwiek spotykały ich smutki i cierpienia, mieli nadzieję powtórnego przyjścia Chrystusa i wszystkie wspaniałe obietnice związane z tym wydarzeniem.

Przeczytaj 1 Tes 4,13-18. Jakie obietnice są zawarte w tym fragmencie listu? Co mówi to nam o nadziei na odrodzenie więzi?

Powtórne przyjście Chrystusa zmieni nieodwracalnie los wszystkich ludzi. Ważną częścią ustanowienia Królestwa Bożego jest zgromadzenie Bożych wybranych. „I pośle aniołów swoich z wielką trąbą, i zgromadzą wybranych jego z czterech stron świata z jednego krańca nieba aż po drugi” (Mt 24,31). W chwili tego zgromadzenia sprawiedliwi umarli zostaną wskrzeszeni i otrzymają nieśmiertelność (zob. 1 Kor 15,52-53). „Najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie” (1 Tes 4,16). To jest ta chwila, na którą wszyscy czekamy. Zmartwychwstali przyłączą się do tych, którzy tęsknili za ich obecnością i miłością. Oto jak Paweł triumfalnie pisze o tej chwili: „Gdzież jest, o śmierci, zwycięstwo twoje? Gdzież jest, o śmierci, żądło twoje?” (1 Kor 15,55).

W chwili zmartwychwstania sprawiedliwi powstaną nie tacy, jak zeszedli do grobu — schorowani, starzy, śmiertelni — ale w nowych, nieśmiertelnych, doskonałych i nienoszących już oznak grzechu powodującego skażenie ciałach. Zmartwychwstali święci doświadczą spełnienia dzieła odrodzenia dokonanego przez Chrystusa i będą odzwierciedlać podobieństwo do Boga zaplanowane przy stworzeniu świata (zob. Rdz 1,26; 1 Kor 15,46-49).

W czasie powtórnego przyjścia Jezusa, gdy odkupieni umarli zostaną wzbudzeni z martwych, sprawiedliwi żyjący zostaną przemienieni i także otrzymają nowe i doskonałe ciało: „Albowiem to, co skażone, musi przyoblec się w to, co nieskażone, a to, co śmiertelne, musi przyoblec się w nieśmiertelność” (1 Kor 15,53). Te dwie grupy odkupionych — zmartwychwstali i przemienieni sprawiedliwi, którzy żywo doczekali powtórnego przyjścia — „razem (...) porwani będą w obłokach w powietrze, na spotkanie Pana; i tak zawsze będziemy z Panem” (1 Tes 4,17).

W naszych naukowych czasach nawet niektórzy chrześcijanie starają się wynajdywać naturalne wyjaśnienia wszystkiego, w tym także oczywistych cudów. Jak obietnica zmartwychwstania świadczy o tym, że nasze zbawienie jest zależne całkowicie od nadprzyrodzonej mocy Boga?

„Oto Ja stworzę nowe niebo i nową ziemię i nie będzie się wspominało rzeczy dawnych, i nie przyjdą one na myśl nikomu” (Iz 65,17). Zarówno Izajasz, jak i Jan (zob. Ap 21,1) ujrzeni w wizji nową ziemię.

Przeczytaj uważnie w Ap 21,2.9-27, jak Jan opisał wspaniałe miasto odkupionych, Nowe Jeruzalem. Co wersety te mówią o jedności i harmonii, które będą panować w tym mieście?

Przeczytaj Ap 22,1-5. Rzeka żywota wypływająca z tronu Bożego i drzewo żywota wyrastające z obu jej brzegów to jedne z ważnych elementów tego nowego miasta. Jaki będzie ich cel na nowej ziemi?

Drzewo żywota, do którego dostęp utracił Adam wskutek grzechu (zob. Rdz 3,22-24), zostanie udostępnione zbawionym w Nowym Jeruzalem dzięki Chrystusowi. Dostęp do tego drzewa jest jedną z obietnic dla zwycięzców (zob. Ap 2,7). Drzewo to rodzi dwanaście rodzajów owoców — inny każdego miesiąca (zob. Ap 22,2) — co przypuszczalnie tłumaczy, dlaczego na nowej ziemi „będzie tak, że w każdy now i w każdy sabat przychodzić będzie każdy człowiek, aby mi oddać pokłon — mówi Pan” (Iz 66,23). Nawiązanie do „uzdrowiania narodów” (Ap 22,2) także podkreśla Bożą intencję usunięcia wszelkich barier między ludźmi i odrodzenia ludzkości ku jej pierwotnemu celowi — połączeniu wszystkich ludów, plemion i narodów w jedną i niepodzielną rodzinę żyjącą w harmonii i pokoju oraz zjednoczoną w oddawaniu chwały Bogu.

„Uzdrowianie narodów (zob. Ap 22,2) oznacza symbolicznie usunięcie wszelkich narodowych i językowych barier. (...). Liście drzewa żywota uzdrawiają relacje między narodami. Członkowie różnych narodów nie będą już *poganimi*, ale zostaną włączeni w jedną rodzinę jako prawdziwy lud Boży (por. Ap 21,24-26). To, czego Micheasz oczekiwał wieki wcześniej, teraz spełni się: »Zaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej. I będzie siedział każdy pod swoim szczepem winnym i pod drzewem figowym, i nikt nie będzie szerzył popłochu« (Mi 4,3-4; por. Iz 2,4). Tam na brzegach rzeki żywota odkupieni będą »zapraszali jeden drugiego« (Za 3,10) pod drzewo żywota. Lecznicze właściwości liści drzewa zablizną wszelkie rany — rasowe, etniczne czy językowe — które dzieliły ludzkość przez wieki”¹.

¹ Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, Berrien Springs 2002, s. 593.

Przeczytaj Iz 35,4-10; 65,21-25. Jak życie na nowej ziemi będzie się różnić od tego, czego doświadczamy dzisiaj?

Kilkakrotnie w *Księdze Izajasza* czytamy o czymś nowym: nowych rzeczach (zob. Iz 48,6), nowej pieśni (zob. Iz 42,10), nowej rzeczy (zob. Iz 43,19) i nowym imieniu (zob. Iz 62,2). W 65. rozdziale *Księgi Izajasza* mowa jest o nowym porządku rzeczy. Między wszystkimi Bożymi stworzeniami zapanuje pokój i harmonia. Przekleństwa przymierza ciężące nad ziemią z powodu nieposłuszeństwa i buntu (zob. Kpł 26,14-17; Pwt 28,30) znikną na zawsze, gdyż grzech nie pojawi się nigdy więcej. Zamiast tego istnieć będzie obfitość błogosławieństw, domów do zamieszkania i żywności do jedzenia.

Jakie będzie życie w tym wspaniałym miejscu? Niektórzy zastanawiają się, czy będziemy w stanie rozpoznać naszych przyjaciół i bliskich po tym, jak zostaną obdarzeni nieśmiertelnością i przywróceniu do podobieństwa Bożego. Po zmartwychwstaniu Chrystusa Jego uczniowie rozpoznali Go bez trudu: Maria rozpoznała Jego głos (zob. J 20,11-16), również Tomasz rozpoznał Jezusa (zob. J 20,27-28), ale i dwaj uczniowie z Emaus rozpoznali Go po Jego zachowaniu przy stole (zob. Łk 24,30-31.35). Zatem jeśli nasze ciała będą podobne do zmartwychwstałego ciała Jezusa, z pewnością będziemy w stanie się rozpoznać nawzajem, a w wieczności odnowimy wszystkie utracone więzi. Możemy bezpiecznie założyć, że będziemy mieć więzi z tymi, których znamy i kochamy i którzy znajdą się tam razem z nami.

„Wszystko, co teraz jest tajemnicą, w niebie stanie się zrozumiałe. Miłość i współczucie, które Bóg wpoił w serce człowieka, znajdą tam swe prawdziwe i najpiękniejsze urzeczywistnienie. Nieskalane obcowanie ze świętymi istotami, niczym niezmacona przyjaźń ze wspaniałymi aniołami i wiernymi wszystkich wieków, którzy obmyli swe szaty we krwi Baranka — święta wstęga, która łączy wszelką rodzinę »na niebie i na ziemi« (zob. Ef 3,15) — wszystko to będzie się przyczyniało do szczęścia zbawionych”¹.

„Dlatego nie upadamy na duchu (...). Albowiem nieznacznym chwilowym uciskiem przynosi nam przeogromną obfitość wiekuistej chwały, nam, którzy nie patrzymy na to, co widzialne, ale na to, co niewidzialne; albowiem to, co widzialne, jest doczesne, a to, co niewidzialne, jest wieczne” (2 Kor 4,16-18). Jak my, żyjący w świecie przemijającym i ulotnym, możemy się nauczyć pojmować to, co niewidzialne i wieczne?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2018, wyd. XIX, s. 484.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Zmartwychwstanie i wniebowstąpienie naszego Pana jest niezawodnym zapewnieniem zwycięstwa świętych Boga nad śmiercią i grobem oraz rękojmą, iż niebo jest otwarte dla tych, którzy piorą szaty swojego charakteru i wybierają je we krwi Baranka. Jezus wstąpił do Ojca jako reprezentant ludzkości, a Bóg przywiezie tych, którzy odzwierciedlają Jego obraz, by patrzyli na Jego chwałę i dzielili ją z Nim. Są domy przygotowane dla pielgrzymów z ziemi. Są szaty dla sprawiedliwych, korony chwały i palmy zwycięstwa. Wszystko, co wydawało nam się niezrozumiałe w Bożej opatrności, zostanie wyjaśnione w przyszłym świecie. Sprawy trudne do zrozumienia znajdą wytłumaczenie. Tajemnice łaski Bożej zostaną nam objawione. Gdzie nasze ograniczone umysły znajdowały tylko sprzeczności i niedotrzymane obietnice, ujrzymy doskonałą i piękną harmonię. Powinniśmy pamiętać, że to Nieskończona Miłość zarządziła doświadczenia, które wydają się nam tak trudne. Gdy uświadomimy sobie czułą troskę Tego, który sprawia, że wszystko działa dla naszego dobra, będziemy się radować radością niewysłowioną i pełną chwały”¹.

PYTANIA DO DISKUSJI

1. Choć inni chrześcijanie (nie wszyscy) także wierzą w rzeczywiste powtórne przyjście Jezusa, co jest szczególnego w adwentystycznej nadziei związanej z powtórny adwentem?

2. Dwie ryby pływały w rzece. Wtedy jedna zapytała drugą:

— Co myślisz o wodzie?

A druga na to:

— A co to takiego woda?

Chodzi o to, że możemy tak przywyknąć do pewnych zjawisk, iż zaczniemy tracić z oczu ich znaczenie. Na przykład, jak my, urodzeni w grzechu, pełni grzechu i żyjący w świecie grzechu, możemy naprawdę pojąć, jak wspaniałe będzie życie w nowym niebie i na nowej ziemi? Dlaczego pomimo swoich cielesnych ograniczeń powinniśmy starać się wyobrazić sobie tę przyszłą egzystencję?

3. Nie ma wątpliwości co do tego, że bez względu na to, jaka będzie nasza egzystencja na nowej ziemi, będziemy żyć w jedności ze wszystkimi. Co możemy uczynić już teraz, by przygotować się do tego przyszłego życia?

PODSUMOWANIE

Biblia mówi wyraźnie o tym, że ziemia zostanie odtworzona i oczyszczona na zawsze ze skażenia grzechem. Ludzkość wróci do swojego pierwotnego przeznaczenia i wszyscy ludzie będą żyć w pokoju i zgodzie. Nasza obecna duchowa jedność w Chrystusie, choć jeszcze nie w pełni osiągnięta, stanie się żywą i wieczną rzeczywistością.

¹ Ellen G. White, *Counsels for the Church*, Boise–Oshawa 1991, s. 358. Przeczytaj rozdział *Behold, I Come Quickly*, w: tamże, s. 355–359; hasła *Heaven and New Earth* oraz *Resurrection*, w: *The Ellen G. White Encyclopedia*, Hagerstown 2013, s. 863–864.1082–1084.